

Vandaag lezen we in de kerk een verhaal over mensen die brood met elkaar delen. Voordat de kinderen naar voren mogen komen voor het paasproject wil ik graag vertellen wat er gisteren is gebeurd. Dat heeft namelijk heel veel met het onderwerp van vandaag te maken. Gisteren was het de nationale vrijwilligersdag NL-doet.

En nu hadden ze bij de scoutinggroep O.P.V. Schoonoord bedacht dat ze met de meisjeswelpen op bezoek wilden gaan bij oudere mensen. Maar ze wisten niet zo goed bij wie. Daarom belden ze mij op met de vraag of ik geen oudere mensen in de gemeente kende die zo'n bezoekje wel konden waarderen. Nou, dat kon ik wel bedenken.

En zodoende zijn gisteren allemaal kinderen uit Oosterbeek op bezoek geweest bij oudere mensen uit onze kerk. En ze namen wat lekkers mee om met hen te delen.

Nu mogen jullie naar voren komen voor het veertigdagenproject.

Kinderproject/Projectlied

Lezing O.T. Jozua 4:19-24 en 5:10-12, Willem van der Sluis is de lector

¹⁹Het volk bereikte de overkant van de Jordaan op de tiende dag van de eerste maand, en het sloeg zijn kamp op bij Gilgal, dat oostelijk van Jericho ligt. ²⁰Jozua richtte daar de twaalf stenen op die ze uit de Jordaan hadden meegenomen. ²¹Hij zei tegen de Israëlieten: ‘Wanneer uw kinderen later vragen wat deze stenen betekenen, ²²dan moet u hun het volgende vertellen: “Israël is de Jordaan overgetrokken, en wel over de droge bedding. ²³Want de HEER, jullie God, heeft de Jordaan voor jullie drooggelegd totdat jullie waren overgetrokken, zoals hij ook de Rietzee voor ons heeft drooggelegd totdat we die waren overgetrokken. ²⁴Want alle volken op aarde moeten weten hoe machtig de HEER, jullie God, is, en jullie moeten altijd vol ontzag voor hem zijn.”’

⁵¹⁰Toen de Israëlieten in hun kamp bij Gilgal waren, op de vlakte van Jericho, bereidden ze in de avond van de veertiende dag van die eerste maand het pesachoffer. ¹¹Al één dag na het pesachoffer aten ze ongedesemd brood en geroosterd graan van de opbrengst van het land. ¹²Er kwam die dag geen manna meer; de Israëlieten kregen vanaf toen nooit meer manna. Ze aten dat jaar van de opbrengst van de akkers van Kanaän.

Lied uit Taizé: In de Heer vind ik heel mijn sterkte. We zingen dit lied 3 keer

The image shows a musical score for a song in 3/4 time, written in G major. The lyrics are printed below the notes. The score consists of five staves of music. The lyrics are: "In de Heer vind ik heel mijn sterk - te, in mijn God de vreug - de - zang. Gij die mijn be - vrij - ding be - werkt, op U ver - trouw ik en ik ken geen angst, op U ver - trouw ik en ik ken geen angst." There is a triplet of eighth notes in the third staff.

Lezing N.T. Johannes 6: 1-15

Gezang 463: 2 en 3 (Geef dat uw roepstem wordt gehoord)

Overdenking

Geliefde mensen van God,

We zijn op weg naar Goede Vrijdag en Pasen. Maar halverwege de veertigdagentijd richten we ons even niet op het lijden van Jezus, op de verzoeken of aanvechtingen, maar richten we ons op tekenen die verwijzen naar bevrijding. In het boek Jozua lezen we over de intocht in het beloofde land en Johannes vertelt ons over die wonderbare spijziging. Het zijn mooie verhalen, bekende verhalen. Maar wat vertellen ze ons over Pasen, of misschien wel belangrijker. Wat vertellen ze ons over onze toekomst?

Is er een lijn te trekken vanuit het verleden naar de toekomst? En hoe ziet die lijn er dan uit? Sta me toe een uitstapje te nemen naar een boek van Paolo Cognetti. Het is geen christelijk boek, maar een bepaalde passage werpt een mooi perspectief op de begrippen verleden, heden en toekomst.

In het boek de 'de acht bergen' krijgt de ik-persoon een raadsel voorgelegd door zijn vader. Graag laat ik u er ook een moment nadenken over het raadsel.

Het staat op bladzijde 21. De situatie is als volgt: Vader en zoon wandelen in de bergen in Italië. Op een bepaald moment zegt de vader tegen zijn zoon: "Zie je de beek daar?". "Stel nou eens dat het water de tijd is die verstrijkt. Als hier waar wij staan het heden is, waar denk je dan dat de toekomst is?"

Wat zou u als antwoord geven?

De hoofdpersoon geeft als antwoord: "De toekomst is waar het water heen gaat, daar beneden".

Fout zegt de vader. Maar hij legt niet uit waarom.

Dat moet de jongen zelf ontdekken, en hij doet zijn ontdekking uren later, als hij 's avonds in bed de slaap niet kan vatten. Ik lees een stukje voor:

Ik dacht aan de beek op de berghelling: aan de poel, het watervalletje, de forellen die hun staart bewogen om op dezelfde plek te blijven, aan de bladeren en de takjes die langs kwamen drijven. En toen aan de forellen die op hun prooi afstoven. Ik begon iets te snappen, namelijk dat voor een rivier alles met de stroom mee komt: insecten, takken, bladeren, wat dan ook. Daarom kijkt hij stroomopwaarts, in afwachting van hetgeen eraan komt. Als het punt waarin je in een rivier onderdompelt het heden is, dacht ik, dan is het verleden het water dat langs je heen is gespoeld, dat verder stroomafwaarts gaat, waar er niets meer voor je is, terwijl de toekomst het water is dat van boven komt en dat gevaren en verrassingen met zich meebrengt. Het verleden is dalwaarts, de toekomst is bergopwaarts. Dat had ik mijn vader moeten antwoorden. Tot zover het boek "de acht bergen".

Waarom vertel ik dit verhaal? Omdat het zo interessant is dat het perspectief 180 graden draait op het moment dat je geen toeschouwer meer bent aan de kant, maar plaats neemt in het water. Wanneer je met de forellen je voeding gaat zoeken in de beek, dan blijkt de toekomst boven je te liggen en het verleden onder.

Eigenlijk gebeurt dat ook wanneer we de bijbelverhalen van vandaag lezen. Wanneer we ze als historici beschouwen, objectief bestuderen als teksten uit een ver verleden, dan vertellen ze iets wat ooit gebeurd is. Dan kunnen we ons afvragen hoe dat precies is gebeurd, of het misschien niet een beetje is aangedikt, maar dan blijft het iets van lang geleden. Voltooid verleden tijd.

Maar als we erin durven te stappen, als we onszelf verplaatsen in de menigte van mensen die het water zijn overgestoken om dicht bij Jezus te zijn, dan pas gaat het verhaal leven. Dan is het niet meer een verhaal van “er was eens, lang geleden...”, maar dan wordt het een stukje van ons levensverhaal. Dan kunnen we op zoek gaan naar de betekenis voor onze toekomst.

Ik nodig u daarom uit om met mij in het verhaal te stappen. Vandaag zijn wij de mensen die met Jezus naar de overkant van het meer zijn gegaan. Misschien zijn we nieuwsgierig naar wat hij te vertellen heeft, misschien verlangen we ernaar om gezien en aangeraakt te worden. Genezen... vergeven...

We zijn hem gevolgd... Verlangend zijn we hem gevolgd, omdat over hem verteld wordt dat hij heel maakt wat stuk is.

Hoe laat zich ons verlangen naar genezing omschrijven?

Hoe ziet onze gebrokenheid eruit?

Ik moet denken aan mensen die op een dood punt zijn gekomen in hun leven. Mensen die merken dat hun leven niet meer past bij de mens die ze geworden zijn. Mensen die wel weten dat ze het roer om moeten gooien, maar nog niet hoe.

Ik moet denken aan mensen die zoeken naar verzoening en naar herstel van gebroken relaties. Of aan mensen die niet durven te beginnen aan een relatie, omdat ze bang zijn dat ze dat niet kunnen. Bang soms om weer gekwetst te worden.

Ik moet denken aan jonge mensen die geen kind meer zijn, maar die vastlopen in de wereld van volwassenheid.

Ik moet denken aan mensen die ernstig ziek zijn en alles moeten loslaten wat altijd bij hen hoorde. Hun leven is een ontdekkingsreis geworden door onbekend gebied. Geen gebaande wegen, geen bewegwijzering. Alles zelf ontdekken.

Ik moet denken aan mensen die succesvol zijn geweest in hun leven en nu genieten van een goede oude dag. Ze zouden tevreden kunnen zijn, maar hebben het moeilijk met de vraag: “heeft mijn leven nog wel zin en betekenis?”

Zo zijn we bij elkaar, totaal verschillend, maar allemaal zijn we Jezus gevolgd. We zijn het water overgestoken en bevinden ons nu op de groene heuvels aan de overkant, op het zachte gras dat de woorden oproept waarmee koning David God bezingt: De Heer is mijn herder, ‘k heb al wat mij lust, hij zal mij geleiden naar grazige weiden.

Of in de andere berijming: Ik wil van God als van mijn herder spreken. Onder zijn hoede zal mij niets ontbreken. Vanuit dat vertrouwen zijn we Jezus gevolgd. Juist met wat ons ontbreekt, met ons gemis komen we bij Jezus. Hopend dat hij iets kan betekenen voor ons.

De leerlingen zien er geen heil in.

Zoveel mensen voeden, zoveel mensen weer op de been helpen, moed inspreken... Een kleine rekensom leert Filipus dat daar geen beginnen aan is. In de andere evangeliën lezen we dat de leerlingen er bij Jezus op aandringen om de mensen terug naar huis te sturen. Zij zien alleen het tekort. De onmogelijkheid. Ze voelen zich machteloos of overvraagd.

Maar Jezus niet. Jezus kijkt naar het kleine beetje wat er wel is en dat hem wordt aangereikt door een kind. Ga allemaal maar zitten, zegt hij, en laten we gaan delen.

Zoals de forellen in de beek op zoek zijn naar voedsel, zo hongeren wij soms ook naar een teken van boven. Verlangen we naar een teken van hoop, een signaal dat we gezien zijn en dat er iemand is die onze diepste verlangens kent. Dat we niet alleen zijn.

Jezus ziet die behoefte, hij ziet wat er nodig is, maar hij ziet ook wat er wel is. Hij dankt God en deelt en deelt en deelt. En dan blijkt er genoeg te zijn voor alle mensen.

Zo zorgt Jezus voor zijn mensen. Zo zorgt Jezus ook voor ons. Hij opent onze handen voor een dankgebed om wat er wel is.

En wanneer wij onze handen openen, dan blijkt er veel meer aanwezig om te delen dan we dachten.

Dan blijken we elkaar te kunnen steunen, meer dan we dachten. Dan blijkt er brood te zijn, levensbrood voor iedereen. Dan blijken we samen toch bergen te kunnen verzetten, terwijl we daarvoor vooral bergen zagen waar we tegenop keken.

Ja, zegt u misschien. Nu verklaar je het hele wonder weg. Jezus doet daar toch iets wat wij niet kunnen. Iets unieks?

Maar ik geloof niet dat ik het wonder weg verklaar. Wat ik probeer is om het uit het verleden te halen. Want het gebeurt nog steeds, daar waar mensen samen zijn, elkaar zien en voor elkaar zorgen, daar is God. Ubi caritas et amor, Deus ibi est.

Misschien moeten we de preek daarmee vandaag eindigen, met elkaar. Dat we het zingen en dat we het straks zullen herinneren, als we geraakt worden door een daad van liefde van iemand op ons pad. Daar waar liefde en vriendschap, daar is God.

Meditatief orgelspel)

Lied: 695: 1, 2, 3, 4 en 5